

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 29/03-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. F. K., bytom V. B., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o sťažnosti generálneho prokurátora Slovenskej republiky na porušenie zákona vedenom pod sp. zn. 5 Tz 9/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. F. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 24. januára 2003 doručené podanie Ing. F. K. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom V. B., označené ako „Sťažnosť pre porušenie ústavných práv vo veci 5 TZ 9/2000 vedeného na NS SR“. Z jeho obsahu vyplynulo, že 11. júla 2000 sa na verejnom zasadnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) konalo a rozhodovalo o sťažnosti generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) pre porušenie zákona podľa § 266 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení

neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) v trestnej veci voči obvinenému Ing. F. K. Sťažovateľ bol o tomto verejnom pojednávaní upovedomený, avšak napriek jeho ospravedlneniu z 10. júla 2000, ospravedlneniu ním ustanoveného právneho zástupcu, ako aj jeho žiadosti o odročenie na iný vhodný termín najvyšší súd 11. júla 2000 o sťažnosti generálneho prokurátora pre porušenie zákona konal a rozhodol bez účasti sťažovateľa. V takomto postupe najvyššieho súdu sťažovateľ videl porušenie svojho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), keďže *„Mám za to, že pri pojednávaní pred senátom NS SR som ako občan mal odobraté právo obhajoby ako i môj obhajca, ktorého som riadne poveril vo veci konať. NS SR vyneseným rozsudkom porušil moje práva, ktoré mi umožňuje Ústava SR a to právo obhajoby pred konaním súdov.“*

Na základe uvedeného sťažovateľ požiadal, aby ústavný súd po preskúmaní jeho sťažnosti *„v prípade nálezu vydal uznesenie, ktorým zruší rozsudok NS SR pod spis. 5 Tz 9/2000 zo dňa 11. 7. 2000“*.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (a s účinnosťou od 1. januára 2002) oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa, ako aj z priložených príloh vyplynulo, že k porušeniu jeho základného práva na obhajobu malo dôjsť postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu z 11. júla 2000 v konaní sp. zn. 5 Tz 9/2000 o sťažnosti generálneho prokurátora pre porušenie zákona podľa § 266 Trestného poriadku.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa preto ústavný súd zobral do úvahy, že podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok na prijatie sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené porušenie základného práva sťažovateľa, pričom zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť. Jej nedodržanie predstavuje zákonom ustanovený dôvod na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 citovaného zákona) pre jej oneskorenosť.

Keďže k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa malo dôjsť 11. júla 2000 a pretože jeho sťažnosť bola ústavnému súdu doručená až 24. januára 2003, t. j. po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom, bolo ju potrebné po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej oneskorenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2003